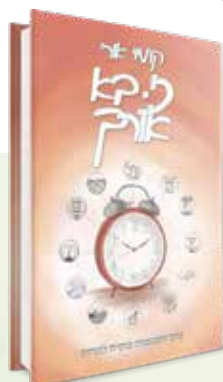

סוכות

מאמרים מאת
אורה רבקה
וינגורט

מתוך הספרים "בונה לעתים" ו"כי בא אורח"
לרכישה: <https://orhalevana.com/books>

ני יציפני בסוכה

ימים של חוסר ודאות עוברים עלינו, במישור המדיני, הבטחוני, הכלכלי, ואף הקיומי. ובתוך הימים הרבים והסוערים הללו של אי-הודאות, מתגלה פתאום אי של ודאות – הסוכה.

”כי יציפני בסוכה ביום רעה, יסתירני בستر אהלו...”. הסוכה היא מעין מפלט מכל צר ומזיק. מקום מסתור, בטוח, מוגן. הזוהר הקדוש אומר כי בשעה שאדם יושב בסוכה השכינה פורסת את כנפיה עליו. הסוכה היא בבחינת אם הסוככת על בניה – גוזליה...

למעשה, הנימוק בתורה לישיבה בסוכה הוא ”למען ידעו דורותיכם כי בסוכות הושבתי את בני ישראל...”. הסוכה עוזרת לנו לדעת, שגם במדבר המלא כל מיני מזיקים ופורענויות, הקב”ה משגיח עלינו, שומר עלינו, סוכך עלינו...

הדרך להפגמת יסוד זה היא הישיבה בסוכה. היציאה מהבית – ’מבצרו של האדם’, המוגן על ידי סוגר ובריח – ל”דירת ארעי”, עוזרת לנו להפנים כי ה’ הוא זה ששומר עלינו – גם כאשר אנו בבית.

תחושת הבטחון, אם כן, המוענקת על ידי הסוכה, היא תוצאה של האמונה שלנו בנוכחותו והשגחתו הצמודה של ה’ עלינו. לא בכדי מכנה זההר את הסוכה – ”צלל דמהימנותא” (צל האמונה).

וכן להיפך, ככל שאנו מאמינים בה’ באופן מוחשי יותר, אנו זוכים להשגחה

נגלית יותר... הסיבה לכך היא צורת הנהגתו של הקב"ה, בבחינת "ה' צלך" – כפירושו של הבעש"ט: כנגד כל תנועה שלנו למטה בעולם הזה, ישנו צל בעולם העליון, בדרך בה בוחר ה' להנהיג את עולמו.

חג הסוכות הוא הזמן להעמיק את האמונה בנוכחותו של ה' בכל צעד ושעל בחיינו, ועל השגחתו הפרטית על כל מה שקורה לנו במישור הלאומי והפרטי. כך אנו בונים ודאות, שחזקה יותר מכל אי-הודאיות. ומתוך האמונה הזו נזכה בע"ה גם לראות בצורה גלויה יותר את השגחתו עלינו.

ואולי יש לנו דרך נוספת לעורר את "צל" השכינה. גם אנו יכולות להיות בבחינת "אם הסוככת על בניה..." בתוך הימים הסוערים יכולה האשה להיות "כאניות סוחר", מקום מפלט בטוח איתו ניתן לעבור את כל הסערות...

הדרך שבה ילדינו בונים את אמונם ובטחונם בקב"ה, היא קודם כל מתוך שהם לומדים שהם יכולים לבטוח בנו ולסמוך עלינו שאנו נמצאות כאן למענם, וזאת כבר מהרגע הראשון – כאשר אנו מרימות תינוק שבוכה.

החיבוק שלנו – הפיזי, המילולי והרגשי – הוא שבונה מפלט בטוח בתוך עולם הפחדים וחוסר הודאות בו נתונים ילדינו.

וגם במישור הרוחני. בית עם שורשים חזקים של תורה, חסד ומידות, יכול בע"ה לעמוד איתן גם בכל ה"רוחות" החיצוניות המאיימות עליו.

ויהי רצון שעל ידי כל אלה נזכה ל"ופרוש עלינו סוכת שלומך, סוכת רחמים וחיים ושלוש".

מתוך הספד בינה לעיתים

נד"ר'שה: [/HTTPS://ORHALEVANA.COM/BOOKS/BINA](https://orhalevana.com/books/bina)

זמן שמחתנו

'המתח הגבוה' של הימים הנוראים, מקבל טון חדש של "שמחה פורצת גדר" בזמן שמחתנו. החל מחג הסוכות ועד השיא בשמיני עצרת ושמחת תורה, אנו יכולות לשאוב דליים של שמחה לכל השנה.

השמחה בשבילנו מהווה לא אחת משאלת לב, כמיהה, ערגה, אך גם מושא חמקמק שממאן להתממש. למה אנחנו מסתבכות אתה כל כך?

אם הבנים שמחה

נראה, כי מונח לנו כאן תיקון עמוק, יסודי, והוא תהליך הגאולה הפרטי והאישי שלנו. כתוצאה מחטאה של חוה, נגזר עלינו "בעצב תלדי בנים", ומכאן ואילך השמחה הופכת להיות מהאתגרים הרציניים בחיים שלנו. הצער והכאב, מלווים כל תהליך של יציאה מן הכח אל הפועל, אך גם ההיפך הוא נכון – בשביל לממש ולהוליד, זקוקות אנו למנות גדושות של שמחה.

בתהליך הפיזיולוגי של הלידה, זקוקה אשה לשמחה בכל אחד מהשלבים, על מנת שהכל יעבור בשלום. ראשית היא השמחה בבעל ובקשר אתו, ועל כן מצווה התורה בשנה הראשונה לנישואין "ושמח את אשתו אשר לקח". לאחר מכן, השמחה במשך ההיריון, מאפשרת עיבור והתפתחות תקינים בס"ד, ולבסוף השמחה הפנימית של האשה בתהליך הלידה, על אף הכאבים והקושי, היא המאפשרת את הלידה בשלום בעתו ובזמנו. השמחה

מגיעה לשיאה עם החזקת התינוק הנולד, בבחינת "אם הבנים שמחה".

התהליך הפיזי של העיבור והלידה משתקף גם בתהליך הנפשי של ההתבוננות. ספירת הבינה בנפש (המכונה גם "אמא"), מאפשרת להתעמק, להתעצם, ולבסוף להפנים הברקות והשכלות חדשות. פנימיות ספירת ה'בינה' היא השמחה, שכתוצאה ממנה נולדים בנים - מידות הלב.

לשהות בצל הסוכה

הסוכה מכונה 'מקיפין דבינה'. אמא - בינה היא גם האם הסוככת על בניה בצורת הסכך. לא בכדי מופיעה בתורה שלש פעמים מצוות השמחה דווקא בחג הסוכות, ובתפילות נקרא החג הזה 'זמן שמחתנו'.

נראה, כי הסוכה מזמינה אותנו להתבונן במה שיש. התבוננות זו מתחילה ברובד הגשמי, שכן החג נקרא גם 'חג האסיף', לאחר שאספנו את כל היבול מן השדה. זהו הזמן גם לאסוף וללקט את כל הטוב שיש לנו בחיים. לא ניקח את הטוב הזה כמובן מאליו, ולא נסתפק בתודעה הכללית - 'איזה טוב ה'", אלא נתבונן ונעמיק בפרטי הטוב הזה. התבוננות זו תוליד בלבנו את השמחה.

השפע בחיים שלנו הוא גשמי וגם רוחני. חג הסוכות חותם את שלשת הרגלים, וגם את חגי תשרי. זהו הזמן לעכל את כל ה'מחשבות הראשוניות' שהתנוצצו בקרבנו במהלך החודשים והשבועות האחרונים. בזמן הישיבה בסוכה כדאי להתבונן ולהתעצם עם כל ה'התנוצצויות' שחווינו. אין לאן לרוץ ואין לאן למהר, ניתן פשוט לשהות בצל הסוכה, בצל ש-די. להגיד 'די', ולעשות הפסקה במרוץ החיים, כדי לגלות את השמחה בקרבנו פנימה.

גם ההיפך הוא נכון. כפי שהזכרנו, הבינה מולידה שמחה, אך השמחה גם מאפשרת את לידת הבנים. לפעמים צריכות אנו להתחיל עם הראש, אך לעתים כדאי דווקא להרים את הרגליים, וממילא גם המוחין יתרוממו. שמחת בית השואבה וריקודי שמחת תורה מזמינים גם אותנו לצאת במחול, להתרומם למדרגות חדשות של שמחה, ולגלות כמה הפתעות וחדושים ממתנינים לצוף ולהופיע.

נכתב בהשראת דברי הרב יצחק גינזבורג,

פרק "בינה-שמחה", בתוך "הנפש"

תיקון גדול

מעניין לשים לב, שבזמן שבית המקדש היה קיים, עשו "תיקון גדול" - בנו גזוזטרה (מרפסת) מיוחדת, כדי לאפשר לנשים לצפות בשמחת בית השואבה. הדבר מראה עד כמה חשובה היתה נוכחותן של הנשים בעת השמחה! הרבי מליובאוויטש אף מוסיף, כי אם באותו זמן נשים באו רק בשביל "לראות ולשמוע", בימינו אין להסתפק בכך ועל נשים לקחת חלק פעיל בשמחה. כל זאת כמובן בצניעות הראויה, בעזרת הנשים כשלא רואים ושומעים אותן, או לאחר שמחת בית השואבה של הגברים. ריקודים וששון ברגעים הנעלים הללו של לילי סוכות, בכוחן למלא אותנו בעוצמות של חיות ושמחה שיפעמו בנו במשך השנה כולה.

שמחת החג מסוגלת להוליד בתוכנו רגשות חדשים (חסד, גבורה), ואף תובנות חדשות. יהי רצון שנזכה לשמחה קבועה ואמיתית, לשאוב מים בששון ממעייני הישועה, ולשמוח בבנין שלם, במהרה בימינו אמן.

מתוך הספר **בניה לעיתים**

לרשימה: [/HTTPS://BRHALEVANA.COM/BOOKS/BINA/](https://brhalevana.com/books/bina/)

חסע פנימי־דוחני בעקבות האבות

אומרים, שכשייש שמחה במשפחה - נשמות הסבים והסבתות באות לשמוח עם צאצאיהם. גם בזמן שמחתנו, בחג הסוכות, זוכים אנו לביקור מיוחד בכל יום, ביקור של ה'אושפיזין', אורח, שהוא בעצם גם סבא־רבה. כמו כל סבא טוב, גם האושפיזין אינם באים בידיים ריקות, כל אחד מהם מביא איתו מתנה רוחנית, מידה שמייחדת אותו והונחלה לכולנו. בכל אחד מימי הסוכות, אנו מוזמנות להתעצם עם הדורון הפנימי שמביא איתו האושפיזין היומי.

יום ראשון: אברהם אבינו - מידת החסד והאהבה. זה הזמן להרחיב את קירות הלב, ופשוט לאהוב. סגולה מיוחדת להגברת אהבה היא הנתינה. נחפש הזדמנויות לתת כל מה שרק באפשרותנו לתת: חיוך, אוזן קשבת, מילה טובה, כסא למי שנכנס לסוכה, או כוס שתיה עם קוביות קרח. זה הזמן גם להגביר את האהבה שלנו לה'. הדרך הפשוטה לכך היא בהתבוננות בזה שה' אוהב אותנו ומיטיב איתנו.

יום שני: יצחק אבינו - מידת הגבורה והיראה. זה הזמן להתגבר, לכבוש את היצר ולהתאפק מלהתעצבן כשאנו מתוסכלות, מלאכול כשאנו שבעות, או מלפגוע כשאנו נפגעות. זו גם העת לשים לב לכל פרט של התנהגותנו, לבל תחרוג מגבולות רצונו של רבונו של עולם. להגביר את יראת השמים, ולדקדק עם עצמנו קצת יותר מן הרגיל.

יום שלישי: יעקב אבינו - מידת התפארת והרחמים. זה הזמן

לאחד קצוות, להתאזן ולהתכלל. לקרב את הימין לשמאל במחיאת כף, להגביר חסדים על הגבורות, ולרחם. לאפשר לעצמנו להיות רכות יותר, חומלות יותר. לרחם גם על הנפש האלוקית שלנו, שדומה כל כך לבת מלך אבודה, ולהתפלל שתיגאל גאולת עולמים.

יום רביעי: משה רבינו – מידת הנצח והביטחון. היום נצעד בצעד נייצחון בוטחת, כי יכול נוכל לכל אתגר. נשוש על אתגרים מתוך ביטחון בה' שנותן לנו כוח לעשות חיל. היום נעז יותר מאי פעם לכבוש פסגות חדשות, בשאיפות שבדרך כלל נשארות גנזות עמוק בלב. לא נפחד מליפול, ולא נירתע מקשיים. אז קדימה, להסתער.

יום חמישי: אהרן הכהן – מידת ההוד והתמימות. היום נרגיל את הלשון במילה כל כך פשוטה ותמימה: תודה! תודה לך ה' על... ועל... תודה להורים, לבעל, לילדים, לאחים, ולחברות. תודה על מה שיש, ותודה על מה שאין. תודה על מה שהיה, על מה שהוזה ועל מה שיהיה. הכל מאתך, רבונו של עולם, מותאם לי אישית בצורה מדוייקת כל כך. תודה!

יום שישי: יוסף הצדיק – מידת היסוד וההתקשרות. זה הזמן להתקשר באמת. אולי ניגש לקבל ברכה מצדיק, אולי נפתח שיחה כנה עם בן-משפחה או חברה טובה. ניזהר מלפגע בסובבים אותנו, ונקבל קבלות טובות ב"הצנע לכת עם ה' א-להיך".

יום שביעי: דוד המלך – מידת המלכות והשפלות. ביום הושענא-רבה, ובלילה שלפניו, נרבה בתפילה. נשפוך שיח בתהילים, נגביר את הצימאון לא-ל חי, נתגעגע ונכסוף. נקרא הלל בלב מלא שמחה, נצעק הושענא, ונבקש עבור כל עם ישראל את הטבת החתימה וגאולה שלמה.

חג שמח וממלא!

מתוך הספר **כי בא אורך**

[דרכי שוה: [/HTTPS://ORHALEVANA.COM/BOOKS/ORECH](https://orhalevana.com/books/orach)]

איך להפוך להיות סחיינלי?

"שמחה – כל השנה כולה זמנה הוא, כי שמחה היא עניין כללי ועיקר בעבודת ה', כמו שכתוב "עבדו את ה' בשמחה", וכיוון שעבודת ה' הוא במשך כל חיי האדם ... הרי גם השמחה היא במשך כל חיי האדם, בכל ענייני ואופני העבודה, ובכל שינויי המצבים שבמשך חיי האדם".

(הרבי מליובאוויטש, "שערי המועדים", עמ' יט-כ)

כולנו מתמודדות, מי יותר ומי פחות, עם 'הבור השחור' בנפשנו, ולכולנו האפשרות לנצל את החודש הנפלא הזה להתחזקות במידת השמחה, ולהפיכתה לקניין בנפש. לפניכן מספר נקודות, למחשבה ולעבודה, סביב השמחה. ניתן לעבוד לבד, אך ניתן גם לשתף חברה/חברות או בני משפחה.

(1) אלו דימויים (מעולם הצומח והחי) עולים לכן סביב המילה "שמחה"? תנו לאסוציאציות לעלות באופן חופשי, ואז נסו להתעצם עם הדימויים האלו דרך עבודה בתנועה או דרך יצירתם באמצעים שונים של אמנות פלסטית (לא צריך להיות אומנית בשביל זה, צריך לחזור למקום הפשוט של ילדה השמחה ביצירה)!

(2) נסו לזהות מתי אתן מרגישות שמחות. להלן כמה נקודות ממוקדות יותר למחשבה והתבוננות. אפשר ומומלץ להעלות את ההרהורים על הכתב:

– מתי אני מרגישה שמחה?

- עד כמה המצבים הללו הם פנימיים ועד כמה הם תלויים בגורמים חיצוניים?
- מהן המחשבות שמולידות אצלי את רגש השמחה? אלו מחשבות והרהורים מולידים אצלי את העצבות?
- האם אני רוצה/אוהבת להיות שמחה? מה אני 'מרויחה' כאשר אינני שמחה? האם אני מוכנה לוותר על הרווח הזה?

(3) נסו ליצור לעצמכן רשימה של עשרה 'טיפים' להגברת השמחה. כללו ברשימה:

משפטי מפתח שיכולים להגביר את השמחה, ביניהם לפחות אחד ביחס לקב"ה (כגון: ה' משגיח עלי, כל מה שקורה לי הוא לטובתי, אצל השי"ת הכל אפשרי, וכד'). את אחד מן המשפטים הללו כדאי לשנן מספר פעמים בכל יום.

התבוננויות, כגון: פרספקטיבה (טווח ראייה), הודיה על מה שיש לי, התבוננות בטבע, שימת לב להשגחה פרטית במהלך היום.

מעשים של נתינה - נסו להיות ספציפיות, כגון: הארת פנים ל..., טלפון ל..., הכנת ... ל...

'קרשי הצלה' - אמצעים חיצוניים להתעוררות פנימית (כגון: מוזיקה כיפית, ריקוד, איפור). אפשר לאמץ 'טיפ' אחד לכל יום במשך החודש.

(4) עשו סבב בתוך המשפחה או בקרב חברות, בו כל אחת ואחד אומרים לשני במה הוא/היא משמחים אותו, מה כל אחד מקבל מהשני, ומה השני תורם ומוסיף לחיים שלו (תודה לאורה מלכה שפי על התרגיל). נסו לפרט כמה שיותר, ותגלו כמה שמחת הלב ניתן לקבל מהנתינה והקבלה של מנות האהבה הללו!

בהצלחה! וחיים מלאים שמחה לכולנו!

מתוך הספר **ני בא אודך**

[דגישה: [/HTTPS://DRHALEVANA.COM/BOOKS/DRECH](https://drhalevana.com/books/drech)]

שבעה ימים על אי בודד

זה היה יום סוער במיוחד. האניה היטלטלה בלב ים וחשבה להישבר. בצהרי היום, עת השמש קרבה לשקוע, רב-החובל קרא בקול ניחר: "מה לכם נרדמים כולכם? מי שחס על נפשו, שיעשה משהו! קחו מכאן רפסודה וקיפצו. אך לא יותר מארבעה בסירה! ואל תכבידו במטלטלים!"

מתוך ההמולה, התקבצו שם שלושה בין רגע. הגבוה מביניהם, לקח את הפיקוד ונתן הוראות. השני בעל עיניים יפות, חטף משקפת שראה, ומיהר אחרי הגבוה. שלישי זקן, הדור פנים, חשב קמעה, והחליט להצטרף, תוך שהוא טומן מפה ומצפן בתרמילו. רגע לפני שהרפסודה יצאה לדרכה, שם לב בעל העיניים, שצעייר אחד, לבוש סחבות, יושב בחוסר מעש, נרגן ומפגין על העוול שנעשה להם, נוסעי האניה. הגבוה לקח אחריות, "בא אתנו" הוא פקד לעברו, "החיים שלך בסכנה". הזקן ובעל העיניים הושיטו לו את שני ידיהם ומשכו אותו פנימה לתוך סירתם.

הגבוה, שהפך להיות מנהיג החבורה, ניסה להתמקד. "לאיפה מכאן?" תהה. הוא התייעץ לרגע עם הזקן שישב גוחן על המפה, והם החליטו יחד לנסות להתקדם אל עבר נקודה מסויימת באופק. בעל העיניים הטובות, התגלה גם כבעל כח פיזי מרשים, ואת עיקר עבודת החתירה הוא לקח על עצמו. כל אותה העת ישב לבוש הסחבות, מצונף בפינתו, עטוף בשתיקה רועמת.

הם נסעו כך יום, ועוד יום, ועוד אחד, אך ביום הרביעי, הבינו שכוחותיהם אזולים. "האוכל נגמר", נאנח הגבוה, "אנחנו חייבים מזון כדי להתחזק

ולהמשיך הלאה". "יש טעם בדבריך", הפטיר אחריו הזקן, "אך היכן נמצא כעת אוכל בלב ים?" בעל העיניים, לקח לידיו את המשקפת, ופסק לרגע מן החתירה. הוא סובב ראשו לכל עבר, עד שנראה היה שמצא את מבוקשו. "אנחנו מתקרבים בצד מזרח, לאי קטן. בואו נחתור לשם וננפוש מעט, להשיב את נפשינו". לומר את האמת, האחרים לא מצאו טעם רב בלעצור באי בודד בלב ים. אך ניחוח דבריו, העלה בהם זיק של תקווה והם החליטו לשתף פעולה עם התכנית.

כעבור שעות ספורות, עגנו בני החבורה בחופי האי.

הם יצאו אחד אחד, מסירת הרפסודה השברירית. הגבוה הזדקף ראשון, כשהוא מותח היטב את כל שדרת גבו. הבחור שעבד קשה במהלך הימים האחרונים, בעבודת החתירה המאומצת, שפשף את עיניו, והחל לסקור את סביבתו בסקרנות, ואילו הזקן, שם את ידו על לבו, כבודק את מצבו. הוא נשם לאט ועמוק, ולהסדיר את הדופק המהיר. הצעיר לבוש הסחבות, פיהק פיהוק גדול תוך שהוא מתיר את איבריו הרדומים מהישיבה הבטלה הממושכת, אך דווקא היה נראה מבסוט מהתפתחות העניינים. "סוף, סוף הגענו לחוף מבטחים" אמר. האחרים התאפקו שלא לגחך בקול, לשמע הדברים שלא היה בהם לא טעם ולא ריח. אך הם חסו על כבודו ולא אמרו דבר. "מסכן" חשב הגבוה, "ממיר הבל, בעתיד בוטח. מה למקום הזה וליעד אליו אנו חותרים? אין זו כי אם תחנת מעבר, לצבירת כוחות". בעל העיניים לא נתן הרבה דעת לדברי עמיתו, אך הזקן המשיך להרהר בדברי הצעיר העלוב. "דווקא מוצא חן בעיני הבחורצ'יק. גם אם לא הגענו עדיין ליעד, האם אין מה לשמוח גם בדרך?"

הם הסתובבו כך כמה דקות, על אדמות האי, כשהגבוה שוב לקח פיקוד. "עוד מעט תרד החשכה, ואנו חייבים למצוא מרחב מוגן, מפני הצינה וגם מפני החיות שבוודאי אורבות כאן בלילות". "יש לי רעיון", הבריק הזקן. "נבנה סוכה קטנה, והיא תהווה לנו מקום מחסה, כל עוד נשהה כאן באי". "רעיון נהדר", החמיא הגבוה, "אם יש בכך את הכוח, אשמח שתבוא איתי ונחפש אחר דפנות. אך מה עם המטרה שלשמה עגנו כאן? מאין נמצא אוכל?" "אני מוכן ללכת לחפש אוכל" אמר בעל העיניים, "אתה מוכן לבוא איתי לעזור לי?" פנה ללבוש הסחבות. ההוא נתן את הסכמתו שבשתיקה והם הלכו לחפש יחד מזון לכולם. בעל העיניים גילה לאחר זמן לא רב, כי

באי גדלים עצים טובים לרוב. היות והיה מעט נמוך, נעזר בחברו, ועלה על כתפיו, וקטף מיני מתיקה מזינים מהעצים. בינתיים הסתובבו להם הגבוה והזקן, ברחבי האי הקטן, אך לא מצאו דפנות. "יש לי כיוון מעניין" הפטיר פתאום הזקן, "נפרק את הרפסודה, ונבנה מקרשיו סוכה. כשנחליט לצאת לדרך נבנה אותה חזרה". הגבוה גירד בגבחתו. הרעיון לא היה נראה לו כלל בשלב ראשון, אך אחר מחשבה, הוא החליט לכבד את דעתו של הזקן, שהוא בוודאי מנוסה יותר ממנו, והסכים לתוכנית. בינתיים חזרו שני בני החבורה הנוספים, ויחד, (במיוחד יפה העיניים בזריזות ידיו), הם העמידו סוכת עץ פשוטה, אך יציבה. הם גם אספו ענפים ועלים רבים מהסביבה, וסוככו על הסוכה מלמעלה. עיפים אך מרוצים, הם נכנסו לתוך דירתם החדשה.

הלילה כבר ירד, ובני החבורה ישבו בשקט בתוך סוכתם, כשהם נהנים מהפירות המתוקים, ואוכלים כדי שבעם. הזקן הרגיש מעט לא נעים, לשבת כך עם כולם על הרצפה בשלב ראשון, אך אחר כמה דקות החליט להצטרף לחבריו, וישב כך כאחד העם. בעל העיניים נהנה להביט מדי פעם בכוכבים שבצבצו מבעד לסכך מעל, ונתנו בו תקווה. הגבוה, היה דווקא הנינוח פחות מבין כולם. "מתי ממשיכים הלאה? אנחנו צריכים להגיע הביתה!" "האין זה הבית שלנו?" שאל פתאום בתמימות לבוש הסחבות. "מה חסר לנו פה?" "אוי נו", התעצבן עליו הגבוה, "שוב אתה ממיר הבל בעיקר? זו רק דירת עראי!", המשיך בנאומו, "הדבר היחיד שמחבר את כולנו פה יחד, זו המטרה המשותפת שלנו. אנחנו צריכים לחזור לדרכנו, וכמה שיותר מהר, כדי להגיע באמת לחוף מבטחים". "יש לנו עוד מהמשותף", אמר בעל העיניים. "זה לא רק המקום אליו אנו הולכים, אלא גם המקום ממנו הגענו. יש לנו לא רק יעד וחזון משותפים, אלא גם מוצא ושורש אחיד". "שניכם צודקים", אמר הזקן, "ועם זאת, לטעמי, עיקר המשותף בינינו, מה שהפך אותנו לחבורה אחת, אלו החוויות שחווינו יחד בימים האחרונים. כל המשברים והגלים, עברו עלינו יחד. אך יכול יכלנו להם, וצמחנו מתוך הניסיון. והנה הגענו לשבת בשלום יחד, מתוך שיתוף פעולה של עבודת צוות ברוכה יחד". "סליחה, אך אינני מבין את כל ההתפלספות הזו שלכם", הפתיע פתאום הצעיר לבוש הסחבות, "אינכם מרגישים את היחד שלנו, בעצם הישיבה שלנו כאן בצוותא? מה עשינו, ומה חווינו, וגם לאן אנו הולכים יחד לא מעניין אותי. יאללה, תסתכלו סביב. הרי יש לנו אוכל טוב,

אנחנו במקום מוגן, ועם חברה לא רעה" קרץ לעבר בעל העיניים, "החיים סבבה". הגבוה שוב נדרש להתאפק מלסנן משהו עוקצני על דבריו הריקים, אך האחרים דווקא הביטו בו בהנאת מה. "נראה לי שיש לכולנו גם מה ללמוד ממך" אמר הזקן, ושוב אחז בשרעפיו.

אחר שהם סיימו את סעודתם, שאל שוב הגבוה, כמנהיג אחראי. "טוב, אז מתי מתקדמים?". "אישית התעייפתי" אמר בעל העיניים, תוך כדי פיהוק קולני, "אני רק רוצה לישון כעת". "נראה לי שנכון יותר שנישאר כאן שבוע". אמר הזקן. "שבוע?" הזדעק הגבוה. "כן, שבוע נראה לי משך זמן טוב" ענה במתינות הזקן, בשבוע זה יוכלו לכולם לנוח ולהחליף כוחות להמשך המסע, והעיקר" הישיר מבט אל הגבוה, "נוכל לעיין יחד באופן רציני יותר במפה שבאמתחתי". "זה נשמע רעיון טוב" אמר בעל העיניים, "עם כל הכבוד, ויש כבוד", רמז לעבר הגבוה, "ועם כל הדיבורים הגבוהים על היעד, נראה שאיבדנו את הכיוון, אם נתקענו פה...". "צודק" אמר הגבוה, והרכין מעט את ראשו, "אשמח לשבת איתך" פנה לזקן, "ולהתעמק יחד במפה. כשנבין יותר טוב את התכנית, והכיוון אליו אנו צריכים להגיע יהיה חד ובהיר, החתירה כבר תהיה בהתאם, ואכן תביא אותנו ליעד".

בני החבורה החלו להתארגן למנוחת הלילה, כשפתאום הצעיר לבוש הסחבות, הציץ בהם מבחוץ. "כבר הלכים לישון?" שאל בשעשוע. הכנתי לכם הפתעה! "הפתעה? מה נפל עליך. אמצע הלילה עכשיו". אמר בעיפנות הגבוה. "מי שלא רוצה לא חייב לבוא" אמא הצעיר, וחמק לו שוב החוצה. שלושת החברים קמו אט אט ממקומם, מי בסקרנות, ומי רק בשביל להיות מנומס. "מעניין" אמר בקול הזקן, "הצעיר נפתח. הוא מדבר באופן יותר ויותר משוחרר". "נראה שהוא לא יודע רק לדבר, אלא הוא לעשות דברים מפתיעים" חיזק אחריו בעל העיניים. וכולם יחד יצאו אל האפילה.

מה שהכין עבורם, הצעיר, היתה דווקא הפתעה משמחת במיוחד. הוא קיבץ ענפים, והדליק מדורה קטנה, שהאירה את הלילה, ולידה הם יכלו להצטופף ולהתחמם קמעה. האווירה היתה נינוחה ונעימה, כשדווקא הזקן החל להפתיע גם עם שלו. הוא החל לרקוד ולפזז בעוז, כשבני החבורה משתאים לנוכח הכוחות הרעננים שהתגלו כך בפתע פתאום. הם ישבו כך צוהלים ושמחים, מוחאים כפיים, שרים ורוקדים, עד ששמו לב, שהבוקר כבר החל להפציע. מרוצים הם חזרו לסוכה, לשבת לאכול את

ארוחת הבוקר. "מעניין" אמר בעל העיניים היפות, "לא ישנתי לרגע, אך השמחה הטעינה בי כוחות חדשים!" "ממש כך" אמר הגבוה, "אך אינני רוצה לשכוח את העיקר. אנא" פנה אל הזקן ברוך "הוצא את המפה, נעיין בה בחברותא." אחר רגע המשיך "ואם זה מעניין גם אתכם" פנה לשניים הנוספים, "מוזמנים גם כמובן." "תודה" אמר "בעל העיניים" אך נראה לי שעדיף שאלך ללקט מזון גם להיום". "רוצה לבוא איתי?" פנה לצעיר שכבר, לא היה נראה כל כך עלוב כבתחילה, "אשמח" הוא ענה. "ועל הדרך אחפש עוד ענפים שנוכל לעשות מדורה גם הלילה". "תענוג" אמר הזקן, וקמטי פניו, נמתחו מעט מהנחת, "איזו חבורה לעניין".

וכך עברו להם שבעת הימים, על בני החבורה, בשמחה גדולה. בימים הם ישבו, אכלו ונהנו ביחד בסוכה, (שקטף עבורם בעל העיניים), והקדישו מזמנם (לפחות הגבוה והזקן) לעיון במפות, ובניית תכנית פעולה להמשך המסע. ובלילות היו מתחממים לאור המדורה, והיו רוקדים וצוהלים.

ועוד פרט אחד שכחנו לציין, מדי יום פקדו את סוכתם אורחים זוהרים וצבעוניים. בני החבורה לא ידעו מאין הופיעו, ולאן נעלמו אחרי כל ביקור, אך הם נהנו לשבת במחיצתם, לשמוע מסיפוריהם העתיקים, ולקבל מהם עצות - מתנות, שעזרו להם באותם ימים, והם נצרו אותם בתוכם גם לימים שעוד יבואו. כך קיבלו וארזו באמתחותיהם מתנות גדולות ויקרות ערך: של חסד ונתינה, וגם של גבורה עצומה, של רחמים, ביטחון ותמימות, וגם של אמת ומלכות.

בלילה האחרון, הצטופפו בני החבורה ליד המדורה, וסיכמו כל אחד את שעבר עליו. הגבוה התחיל כדרכו, והודה לכולם על שיתוף הפעולה המלא שהביא אותם עד הלום. במיוחד הוא ביקש להודות לזקן, שעם כל חכמתו הרבה, לימד אותו שיש לו גם לב. הצעיר על אף שעדיין היה לבוש סחבות היה חינני יותר. הוא התבייש בתחילה, אך אזר אומץ וביקש להודות למנהיג על שלא וויתר עליו, וסחב אותו פנימה עם חבריו, כערבים וחברים אמיתיים, לאותה סירה. בעל העיניים הטובות, הודה לגבוה על ההובלה בתבונה רבה ולזקן על חכמת החיים וטוב הלב שלו שהיטיבו עם כולם, והזקן ישב מבושם מדברי בעל העיניים הטובות ורווה נחת מכולם, תוך שהוא ממלמל לעצמו, אל תבואיני רגל גאווה. כך עברו עליהם שעות הלילה, בדיבורים כנים מלב אל לב, כשהם צוחקים ובוכים לסירוגין, אך

